

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 300/2019
04.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика (КЗ) и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених: ББ, адвоката Драгана Нововића; ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, адвоката Душана Сакића; ЗЗ, адвоката Верослава Гарића; ИИ, адвоката Милоја Цветића; ЈЈ, адвоката Предрага Малетића; КК, адвоката Милоша Пендића; АА и ЛЛ, адвоката Драгоша Цукавца; ЉЉ и ММ, адвоката Радомира Пешића; ЛЛ, адвоката Зорана Јаковљевића; НН, адвоката Небојше Перовића; ОО, адвоката Златомира Колаковића; ЛЛ, адвоката Светислава Пантовића; ПП, адвоката Милоја Цветића; РР, адвоката Милоја Цветића и АА, адвоката Радомира Пешића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 907/18 од 06. и 07.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 907/18 од 06. и 07.12.2018. године, бранилаца окривљених:

- ББ, адвоката Драгана Нововића;
- ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, адвоката Душана Сакића;
- ЗЗ, адвоката Верослава Гарића;
- ЈЈ, адвоката Предрага Малетића;
- КК, адвоката Милоша Пендића;
- АА и ЛЛ, адвоката Драгоша Цукавца;
- ЛЛ, адвоката Зорана Јаковљевића;
- НН, адвоката Небојше Перовића;
- ОО, адвоката Златомира Колаковића;
- ЛЛ, адвоката Светислава Пантовића,
- ПП, адвоката Милоја Цветића.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 907/18 од 06. и 07.12.2018. године, бранилаца окривљених:

- ИИ, адвоката Милоја Цветића;
- ЉЉ и ММ, адвоката Радомира Пешића;
- РР, адвоката Милоја Цветића,

док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Пешића, **ОДБАЦУЈЕ** као неблаговремен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године, оглашени су кривима:

-окривљени АА, због извршења продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од (једне) године и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009.године до 24.03.2009. године, и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара;

-окривљени ББ, због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и новчана казна у износу од 40.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. до 24.03.2009. године и на новчану казну у износу од 40.000,00 динара;

-окривљени ЗЗ, због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и новчана казна у износу од 30.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 24.03.2009. године и новчану казну у износу од 30.000,00 динара;

-окривљени ЈЈ, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једног) месеца и новчана казна у износу од 15.000,00 динара, те је

осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (два) месеца и новчану казну у износу од 15.000,00 динара;

-окривљени ПП, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које му утврђена казна затвора од 2 (два) месеца и кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једног) месеца и новчана казна у износу од 15.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (два) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.03.2009. године до 24.03.2009. године и новчану казну у износу од 15.000,00 динара;

-окривљени ЛЛ, због продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и новчана казна у износу од 40.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.04.2009. године до 21.04.2009. године и новчану казну у износу од 40.000,00 динара;

-окривљени ВВ, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци и кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године и новчану казну у износу од 10.000,00 динара;

-окривљени КК, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 1 (једног) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године и новчану казну у износу од 10.000,00 динара;

-окривљени ММ, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године и новчану казну у износу од 10.000,00 динара.

Такође, истовремено је одређено да су окривљени предметне новчане казне, дужни платити у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а уколико исте не плате у остављеном року, одређено је да ће ове казне бити замењене казнама затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, оглашени су кривима и:

-окривљени ГГ, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени ОО, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени ДД, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени ЂЂ, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени ЕЕ, због кривичног дела примање мита у помагању из члана 367. став 1. у вези члана 35. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени РР, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени ЉЉ, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени ЖЖ, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године;

-окривљени НН, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци;

- окривљени ИИ, због продуженог кривичног дела кријумчарење у помагању из члана 230. став 1. у вези члана 35. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци и новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан платити у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року, одређено је да ће ова казна бити замењена казном затвора, тао што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Окривљени: АА, ИИ, ММ, РР, КК, ВВ, ГГ, ОО, ЉЉ, ЖЖ, ЂЂ, ЕЕ, ДД, ЛЛ, ЗЗ, ПП и ЈЈ, између осталих, обавезани су да у корист буџетских средстава суда, плате на име трошкова кривичног поступка, износе о чијој висини је одређено да ће бити донета посебна одлука, као и да сви окривљени на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде.

Истом пресудом, између осталих, окривљени ГГ, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ. Такође, наведеном пресудом је на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба у односу на окривљеног АА, да је извршио једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 907/18 од 06. и 07.12.2018. године, делимичним усвајањем жалби окривљених: ММ, ДД, НН, ЗЗ и ЛЛ, браниоца окривљеног ММ, адвоката Славише Војиновића, браниоца окривљених: ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и НН, адвоката Душана Сакића, браниоца окривљеног КК, адвоката Милоша Пендића, браниоца окривљеног ОО, адвоката Златомира Колаковића, браниоца окривљеног РР, адвоката Предрага Милутиновића, браниоца окривљеног ЉЉ, адвоката Радомира Пешића, браниоца окривљеног ЛЛ, адвоката Зорана Јаковљевића и браниоца окривљеног ЗЗ, адвоката Верослава Гарића, преиначена је пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године, у осуђујућем делу изреке под I у односу на окривљене ВВ, КК и ММ у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу, радње ових окривљених, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим и то: окривљени ВВ у тачки 89, окривљени КК у тачки 90, а окривљени ММ у тачки 91. изреке пресуде, правно квалификовао као кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005 од 06.10.2005. године), за које им је утврдио казне затвора, и то окривљеном ВВ у трајању од 6 (шест) месеци, окривљеном КК у трајању од 2 (два) месеца, а окривљеном ММ у трајању од 6 (шест) месеци, па задржавајући као правилно утврђене казне затвора за по једно продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које су ови окривљени оглашени кривим, и то окривљени ВВ у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, окривљени КК у трајању од 1(једне) године, а окривљени ММ у трајању од 10 (десет) месеци, осудио их на јединствене казне затвора и то окривљеног ВВ у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци,

окривљеног КК у трајању од 1 (једне) године и 1 (једног) месеца, а окривљеног ММ у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца, у које им се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године, а у односу на окривљене ДД, НН, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ОО, РР, ЉЉ, ЗЗ и ЛЛ у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу одредио да се овим окривљенима, казне затвора на које су осуђени првостепеном пресудом, и то окривљени ЂЂ и ДД у трајању од по 1 (једне) године, окривљени РР, окривљени ОО, окривљени ЖЖ у трајању од по 6 (шест) месеци због по једног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, окривљени ЕЕ у трајању од 6 (шест) месеци због кривичног дела примање мита у помагању из члана 367. став 1. у вези члана 35. КЗ, окривљени ЉЉ и окривљени НН у трајању од по 6 (шест) месеци због по једног кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у које казне им се урачунава време проведено у притвору од 09.03.2009. године до 09.06.2009. године, окривљени ЗЗ и окривљени ЛЛ јединствене казне затвора у трајању од по 4 (четири) месеца због по једног продуженог кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. КЗ и по једног продуженог кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ у које им се урачунава време проведено у притвору и то окривљеном ЗЗ од 09.03.2009. године до 24.03.2009. године, а окривљеном ЛЛ од 07.04.2009. године до 21.04.2009. године - имају извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, које просторије не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора, док су у преосталим деловима ове жалбе, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Краљеву, жалбе окривљених ГГ и ЈЈ, жалба браниоца окривљеног ПП, адвоката Драгана Шаренца, жалба браниоца окривљеног ИИ, адвоката Милоја Цветића, жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгоша Цукавца, жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгана Нововића и жалба браниоца окривљеног ЈЈ, адвоката Предрага Малетића, одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године, у непреиначеном осуђујућем делу изреке под I и ослобађајућем делу изреке под II, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости су поднели браниоци окривљених:

-ББ, адвокат Драган Нововић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљених ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, адвокат Душан Сакић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног ЗЗ, адвокат Верослав Гарић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног ИИ, адвокат Милоје Цветић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног ЈЈ, адвокат Предраг Малетић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ЈЈ ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке о захтеву;

-бранилац окривљеног КК, адвокат Милош Пендић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног КК ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљених АА и ЛЛ, адвокат Драгош Цукавац, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљених ЉЉ и ММ, адвокат Радомир Пешић, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде;

-бранилац окривљеног ЛЛ, адвокат Зоран Јаковљевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење, те одреди да се нови поступак одржи пред измењеним већем или их преиначи и окривљеног ЛЛ ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног НН, адвокат Небојша Перовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног НН ослободи од оптужбе. Бранилац је предложио да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда;

-бранилац окривљеног ОО, адвокат Златомир Колаковић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ОО ослободи од оптужбе. Бранилац је предложио да буде обавештен

о седници већа Врховног касационог суда, као и да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке о захтеву;

-бранилац окривљеног ЈЛ, адвокат Светислав Пантовић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ПП, адвокат Милоје Цветић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ПП ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног РР, адвокат Милоје Цветић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Радомир Пешић, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, оцењујући притом законитост предузетих радњи које су предмет испитивања, у смислу одредбе члана 604. ЗКП којом је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 85/05 – др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др. закон, 72/09 и 76/10), нашао:

Браниоци окривљених: ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ЈЈ, КК, АА, ЛЛ, НН, ОО и ПП, у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер сматрају да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се не могу засновати. У вези са истакнутом повредом, као незаконите доказе, браниоци означавају транскрипте тонских записа пресретнутих комуникација (разговора), прибављене по наредбама за извођење мера надзора и снимања телефонских или других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за која постоје основи сумње да су сама или са другима извршила кривична дела: Стр.пов.Кри 76/08 од 04.11.2008. године, Стр.пов.Кри 98/08 од 10.12.2008. године, Стр.пов.Кри. 7/09 од 19.01.2009. године и Стр.пов.Кри. 20/09 од 11.02.2009. године, сматрајући да су наведене наредбе незаконите, из разлога

што се њима проширује прва наредба – основна наредба Стр.пов.Кри 63/08 од 22.10.2008. године, која је издата супротно одредби члана 232. став 1. тада важећег ЗКП-а, тј. пре него што су према наводима оптужнице Окружног јавног тужиоца у Краљеву Кт 25/09 од 18.05.2009. године, измењене 17.09.2013. године, извршена предметна кривична дела. С тим у вези, браниоци закључују да незаконитост основне – прве наредбе, чини незаконитом и сваку следећу наредбу по принципу „плодова отровног дрвета“, и да се стога ни транскрипти тонских записа пресретнутих разговора, по основу тих наредби, нису могли користити као докази у поступку.

Међутим, како су браниоци поменутих окривљених, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицали и у жалбама на побијану првостепену пресуду Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2008. године, оспоравајући на идентичан начин законитост предметних наредби, као и транскрипте тонских записа пресретнутих комуникација по тим наредбама, а како је Апелациони суд у Крагујевцу, као суд другог степена, у својој одлуци Кж1 907/18 од 06. и 07.12.2018. године, и то на страни двадесетој, трећи и четврти пасус, двадесет првој страни и двадесет другој страни- први пасус, дао јасне и довољне разлоге да се у конкретном случају не ради о незаконито прибављеним доказима, већ да су означене наредбе Стр.пов.Кри 76/08 од 04.11.2008. године, Стр.пов.Кри 98/08 од 10.12.2008. године, Стр.пов.Кри. 7/09 од 19.01.2009. године и Стр.пов.Кри. 20/09 од 11.02.2009. године, сачињене у свему у складу са одредбама члана 232. раније важећег ЗКП-а, као и да сходно томе материјал прикупљен у поступку примене мера тајног надзора и снимања комуникације према окривљенима на које наредбе гласе и наведеним бројевима телефона, представља доказ који се може користити у овом кривичном поступку, тј. да се ради о законито прибављеним доказима - то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих и упућује.

Притом, Врховни касациони суд наглашава да свака предметна наредба истражног судије којом се наређује и „проширује“ надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за која постоје основи сумње да су сама или са другим извршила кривична дела, посматрана појединачно, има процесну самосталност, при чему Врховни касациони суд налази да је издавањем прве наредбе очигледно да је јавни тужилац, односно истражни судија имао податке и сазнања на основу оперативног рада полиције о активностима окривљених, на шта указује и другостепени суд у пресуди. Издавање каснијих, појединачних и самосталних наредби није незаконит поступак суда, те се стога на доказима прикупљеним по основу тих наредби, у односу на окривљене на које се односе и на кривична дела прописана у члану 232. став 1. ЗКП, пресуда, може заснивати. Ово тим пре што из наредби о проширењу мера надзора и снимања телефонских разговора Стр.пов.Кри 76/08 од 04.11.2008. године, Стр.пов.Кри 98/08 од 10.12.2008. године, Стр.пов.Кри. 7/09 од 19.01.2009. године и Стр.пов. Кри. 20/09 од 11.02.2009. године, произилази да су издате у складу са одредбом члана 232. раније важећег ЗКП, тј. да садрже податке о лицима против којих се мере примењују, затим основе сумње, начин спровођења, обим и трајање ових мера - те сходно томе, како су извештаји снимљених телефонских и других разговора и комуникација другим

техничким средствима на којима се заснивају правноснажне пресуде, прибављени предузимањем мера по наведеним наредбама, издатим од стране тада истражног судије Окружног суда у Краљеву, у свему сагласно одредби члана 232. раније важећег ЗКП-а, то наведени извештаји – транскрипти тонских записа пресретнутих комуникација, представљају доказе на којима се правноснажне пресуде могу заснивати.

Надаље, у вези са истакнутом повредом закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљених, у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да се у конкретном случају ни материјал прикупљен у поступку примене мера тајног надзора и снимања комуникација према окривљенима на које наредбе гласе и наведеним бројевима телефона, није могао користити као доказ у поступку и за друга лица (на која се наредбе не односе), као такозвани „случајни налаз“ – и то у односу на окривљене: ББ, ДД, ЖЖ, ЗЗ, ЈЈ, ЛЛ, НН, ОО и ПП, јер према наведеним лицима нису издаване било какве наредбе. Осим тога, ова лица, према наводима захтева њихових бранилаца, нису постала саговорници у комуникацији која се законито надзире и снима, а уз то институт случајног налаза, уведен је у наше процесно законодавство тек 01.10.2013. године, тј. исти није постојао у време примене наведених мера.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано браниоци указују да транскрипти снимљених разговора поменутих окривљених нису могли бити коришћени, јер у односу на исте није донета никаква наредба истражног судије за прислушкивање телефонских разговора у време снимања истих. Ово из разлога што снимци телефонских разговора који су коришћени као доказни материјал и који се односе на телефонске разговоре наведених окривљених, нису настали прислушкивањем телефонских разговора са бројева њихових телефона, већ надзором и снимањем телефонских разговора бројева телефона оних окривљених за које су донете наредбе о прислушкивању Стр.пов.Кри 76/08 од 04.11.2008. године, Стр.пов.Кри 98/08 од 10.12.2008. године, Стр.пов.Кри. 7/09 од 19.01.2009. године и Стр.пов. Кри. 20/09 од 11.02.2009. године, по предлогу Окружног јавног тужиоца у Краљеву, при чему су све напред поменуте наредбе донете у законом предвиђеном поступку и форми, и исте садрже све законом предвиђене елементе, а како су окривљени у односу на које није било наредби, са окривљенима у односу на које су наредбе издате, телефоном разговарали у периоду када су оне важиле, то су се и снимци телефонских разговора - могли користити као доказни материјал, поготову јер се радило о идентичним радњама, које су како у односу на окривљене према којима су издате поменуте наредбе, тако и у односу на окривљене према којима није било наредби, имале обележја кривичних дела давање и примање мита, дакле кривичних дела због којих су сходно члану 232. раније важећег ЗКП-а, по наредбама истражног судије и одобрене мере надзора и снимања телефонских разговора окривљених.

Притом, Врховни касациони суд напомиње да стоје наводи захтева да је у наше процесно законодавство институт случајног налаза уведен даном почетка примене Законика о кривичном поступку („Службени Гласник РС“ број 72/2011) односно од 01.10.2013. године - међутим, у време примене поменутих мера надзора и прислушкивања, већ је постојала судска пракса потврђена кроз бројне одлуке тада Врховног суда Србије, у којима је прихваћен став да су се разговори

између два или више окривљених у ситуацији када постоји наредба за само једног од њих, могли користити и у односу на остале окривљене, под условом да су испуњени сви услови предвиђени законом, као што је то у конкретном био случај.

Према томе, транскрипти телефонских разговора, као докази настали на основу законито спроведених мера према окривљенима према којима су издате наредбе за прислушкивање, могли су бити коришћени као доказ и у односу на окривљене, према којима није било наредби, а ово тим пре што је у конкретном случају кривични поступак у односу на све окривљене јединствен, па тиме и сви прикупљени докази.

Из изнетих разлога, неосновано браниоци окривљених указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљених: ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, адвокат Душан Сакић, затим бранилац окривљеног ОО, адвокат Златомир Колаковић, као и бранилац окривљеног НН, адвокат Небојша Перовић, у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дела за која су поменути окривљени оглашени кривим, нису кривична дела, из разлога што кривица као субјективно обележје кривичних дела није у потпуности описана у изреци, јер недостаје опис директног умишљаја, будући да није наведен свесни део умишљаја (интелектуални део умишљаја), а наиме, да су окривљени „били свесни свог дела“, већ изрека пресуде садржи само елемент воље (волунтаристички део умишљаја), кроз навод да су окривљени „хтели извршење дела.“

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредба члана 367. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005 од 06.10.2005. године) који је ступио на снагу 01.01.2006. године, и важио у време извршења предметних кривичних дела, и који је као најповољнији по окривљене, у конкретном случају и примењен - у ставу 1. тог члана, прописује да службено лице које захтева или прими поклон или другу корист или које прими обећање поклона или друге користи за себе или другог да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју не би смело извршити или да не изврши службену радњу коју би морало извршити, казниће се затвором од две до дванаест година.

Одредба члана 348. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005 од 06.10.2005. године) прописује да ко неовлашћено израђује, продаје, набавља, врши размену, носи или држи ватрено оружје, муницију или експлозивне материје, казниће се затвором до три године, док је ставом 2. истог члана прописано да ако је предмет дела из става 1. тог члана ватрено оружје, муниција, експлозивне материје или средство на бази те материје, распрскавајуће или гасно оруђе чија израда, продаја, набавка, размена, ношење или држање није дозвољено грађанима, учинилац ће се казнити затвором од шест месеци до пет година.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, односно јасно произилази да су у критичном временском периоду, окривљени ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЖЖ, ОО као урачунљива лица, свесни да су њихова дела забрањена, а чије извршење су хтели, као службена лица – полицијски службеници, примали поклоне, да у оквиру својих службених овлашћења не изврше службену радњу коју би морали извршити, а која се састојала у патролном покривању административне линије и копнене зоне безбедности према АП Косово и Метохија, са обавезом вршења појачаног прегледа лица, возила и пртљага, који се крећу алтернативним путним правцима. При чему, из описа радње извршења, а наиме, да су између осталих, поменути окривљени, „у периоду од 30.10.2008. године до 05.03.2009. године примали готов новац у различитим новчаним износима, а најчешће у износу од по 10 евра за један пролазак возила, без извршеног прегледа, са разном робом (прехрамбена роба и др), за коју лица - „кријумчари“ нису имали књиговодствене исправе“....., очигледно произилази да су наведени окривљени поступали свесно и вољно, остварујући описаним радњама све законом прописане елементе директног умишљаја, а ово тим пре имајући у виду својство, односно да се ради о полицијским службеницима.

Такође, из изреке побијане првостепене пресуде, јасно произилазе и сва субјективна и објективна обележја кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, односно јасно произилази да је НН, као службено лице – полицијски службеник, примио поклон, да у оквиру својих службених овлашћења не изврши службену радњу коју би морао извршити, а која се састојала у патролном покривању административне линије и копнене зоне безбедности према АП Косово и Метохија, са обавезом вршења појачаног прегледа лица, возила и пртљага, који се крећу алтернативним путним правцима. Притом из описа радње извршења, а наиме да се „дана 16. и 17.11.2008. године, полицијски службеник ЂЂ...након што је примио новац од окривљеног ЗЗ, договорио са окривљеним НН, да окривљени НН не изврши контролу возила којим је управљало НН лице, које је организовано од стране окривљеног ЗЗ и које је превозило разну робу, што је он истог дана и учинио, а за коју услугу му је ЗЗ предао поклон у новцу “- очигледно произилази да је окривљени НН, у односу на кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ био свестан свог дела и да је хтео његово извршење, те тако остварио све законом прописане елементе умишљаја, односно субјективна обележја дела за које је оглашен кривим.

Поред наведеног, из изреке побијане првостепене пресуде, јасно произилазе и сва субјективна и објективна обележја кривичног дела неовлашћено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени ВВ правноснажно оглашен кривим, односно јасно произилази да је окривљени свестан да је његово дело забрањено, чије извршење је и хтео, неовлашћено набавио и држао распрскавајуће оружје, чија набавка и држање није дозвољено грађанима. При чему, из описа радње извршења предметног кривичног дела, а наиме, да је окривљени критичном приликом „у својој кући у улици, поступивши противно члану 5. став 1. Закона о оружју и муницији, најпре набавио, а потом и држао три ручне бомбе чије држање грађанима уопште није дозвољено“ - недвосмислено произилази да је окривљени ВВ у односу на

кривично дело из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, био свестан свог дела и да је хтео његово извршење.

Према томе, умишљај као део кривице, обухваћен је изреком побијане првостепене пресуде у односу на предметна кривична дела, па без обзира што није речима наведено да су окривљени „били свесни свог дела“, из описа радњи извршења, недвосмислено произилази да су окривљени у конкретном случају поступали са директним умишљајем, односно произилазе субјективна обележја дела.

Надаље, указујући на исту повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног ЕЕ, у поднетом захтеву за заштиту законитости, наводи и то да дело за које је овај окривљени оглашен кривим- примање мита у помагању из члана 367. став 1. у вези члана 35. КЗ, није кривично дело, из разлога што у изреци правноснажне пресуде није наведена, нити описана радња помагања.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Одредба члана 35. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005 од 06.10.2005. године) прописује да ће се ко другом са умишљајем помогне у извршењу кривичног дела, казнити казном прописаном за то дело или ублаженом казном.

Како из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени ЕЕ помогао службеном лицу, окривљеном ВВ, да прими поклон, да у оквиру службених овлашћења не изврши службену радњу коју би морао извршити, на тај начин што је „окривљени ЕЕ, критичном приликом од непознатог лица примио новац, да окривљени ВВ на алтернативном путном правцу на месту званом Вучја рупа, противно налогу за извршење службеног задатка не би извршио контролу НН возила са НН возачем, који је превозио нафту и нафтне деривате, што је ВВ у договору са ЕЕ и учинио и наведено возило пропустио, за коју услугу је од НН лица, преко ЕЕ, добио поклон у новцу“ – то је по налажењу Врховног касационог суда, у изреци правноснажне пресуде јасно и наведена и описана радња помагања окривљеног ЕЕ. Стога, насупрот наводима захтева браниоца окривљеног, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела примање мита у помагању из члана 367. став 1. у вези члана 35 КЗ.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног ЈЈ, адвокат Предраг Малетић и бранилац окривљеног ПП, адвокат Милоје Цветић, у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да у радњама окривљених недостаје елемент бића кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, у вези околности да су се окривљени ЈЈ и ПП „бавили“ преношењем робе преко царине избегавајући мере царинског надзора, јер иако је радња предметног кривичног дела (преношење) одређена трајним глаголом, према ставу бранилаца окривљених, поред трајног глагола, стоји и „бављење“ као трајна одредница, која подразумева да учинилац овакве радње врши континуирано у виду занимања, односно у више наврата и да је

спреман да наведене радње и понови. Због наведеног, браниоци оцењују, да за постојање кривичног дела кријумчарење из члана 230. КЗ, није довољно да је радња извршена само једном, и у вези тога се између осталог, бранилац окривљеног ЈЈ, адвокат Предраг Малетић, позива на пресуду Врховног касационог суда Кзз 65/11 од 19.10.2011. године.

Одредбом члана 230. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005 од 06.10.2005. године) прописано је да ко се бави преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора или ко избегавајући мере царинског надзора пренесе робу преко царинске линије наоружан, у групи или уз употребу силе или претње, казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Изреком побијане првостепене пресуде Вишег суда у Краљеву ЗК 37/16 од 23.03.2018. године, окривљени ЈЈ и окривљени ПП, оглашени су кривима да су се свако понаособ, избегавајући мере царинског надзора, бавили преношењем робе преко царинске линије, и то разне прехрамбене и друге робе за коју нису имали књиговодствене исправе.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде која је у односу на наведене окривљене и предметна кривична дела, потврђена другостепеном пресудом, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичних дела кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ, односно јасно произилази да су окривљени ЈЈ и ПП, свако понаособ, критичном приликом предузели радње извршења наведених кривичних дела, јер су се бавили преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора.

У вези наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, стоје наводи захтева да је радња предметног кривичног дела (преношење) одређена трајним глаголом и да поред трајног глагола стоји и „бављење“ као трајна одредница, која подразумева да учинилац овакве радње врши континуирано у виду занимања, односно у више наврата и да је спреман да наведене радње и понови. Другостепени суд је одговарајући на жалбене наводе, на страни четрдесет четири, пасус три, дао јасне и довољне разлоге за такав закључак, па су наводи захтева бранилаца окривљених, којима се указује да дела за која су окривљени ЈЈ и ПП оглашени кривима нису кривична дела, од стране овог суда, оцењени као неосновани.

Из свих напред изнетих разлога, неосновано браниоци окривљених ИИ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, ОО, НН, ЈЈ и ПП указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљених АА и ЛЛ, адвокат Драгош Цукавац, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да су радње наведених окривљених погрешно квалификоване, будући да се у конкретном случају не може радити о продуженим кривичним делима кријумчарење из члана 230. став 1. у вези члана 61. КЗ, с обзиром да је за постојање ових кривичних дела неопходно да су се окривљени

бавили преношењем робе преко царинске линије избегавајући мере царинског надзора, а да се у конкретном случају не ради о царинској линији, већ о административној линији између Републике Србије и АП Косово и Метохија.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених не могу се прихватити као основани, из разлога што је у складу са одредбом члана 6. Царинског закона („Службени Гласник РС“ број 73/2003, 61/2005, 85/2005, 62/2006, 9/2010 (Одлука Уставног суда)) који је важио у време извршења предметних кривичних дела, административна линија са подручјем АП Косово и Метохија изједначена са граничном линијом само у смислу обавезне контроле возила, путника, робе и плаћања царина. Наиме, Царински закон дефинише царинску територију Србије, што подразумева и подручје Косова и Метохије, али је ова територија у складу са Резолуцијом 1244 Савета безбедности УН, стављена под надзор међународне заједнице, након чега је установљена посебна мисија Уједињених нација, а власт у одређивању и спровођењу спољнотрговинских послова пренета је на УНМИК администрацију. Република Србија је овај простор прихватила као посебну царинску територију, потписивањем Споразума о слободној царинској трговини у Централној Европи 2006. године, пошто је УНМИК потписао споразум у име Царинске територије Косова и Метохије и био једна од уговорних страна према овлашћењу датом резолуцијом Савета безбедности 1244.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљених АА и ЛЛ, адвокат Драгош Цукавац, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У оцену осталих навода захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених: ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ЈЈ, КК, АА, ЛЛ, НН, ОО и ПП, којима исти указују на повреде закона које нису предвиђене одредбом члана 485. став 4. ЗКП и полемишу са утврђеним чињеничним стањем у побијаним пресудама, Врховни касациони суд се није упуштао, имајући у виду да исти не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости.

Надаље, у конкретном случају, захтеве за заштиту законитости поднели су још и бранилац окривљеног ИИ, адвокат Милоје Цветић, затим бранилац окривљених ММ и ЉЉ, адвокат Радомир Пешић, бранилац окривљеног РР, адвокат Милоје Цветић и бранилац окривљеног АА, адвокат Радомир Пешић.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана је прописано да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и

члан 441. став 3. и 4. ЗКП) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана од када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног ИИ, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Надаље, бранилац окривљених ММ и ЉЉ, у поднетом захтеву истиче да наредбе нису издате у складу са одредбом члана 232. раније важећег ЗКП и да се стога ни транскрипти разговора нису могли користити као докази у кривичном поступку законитости, чиме иако формално не означава, указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Такође и бранилац окривљеног РР, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да се транскрипти разговора нису могли користити као докази у поступку, чиме указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, иако је реч о повредама закона због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, у образложењу својих захтева поменути браниоци уопште не наводе у чему се истакнуте повреде закона састоје, а осим тога бранилац окривљених ММ и ЉЉ, као и бранилац окривљеног РР, уопште не означавају које су то наредбе за које сматрају да су недозвољене, као и транскрипти прибављени по основу истих - а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку, односно поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога (члан 485. став 1.), дела и правца побијања коју су истакнути у захтеву, сходно члану 489. став 1. ЗКП, то захтеви за заштиту законитости у овој делу, немају прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног ИИ, поред наведеног, истиче и да је изрека првостепене пресуде неразумљива, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Такође, исти бранилац наводи да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, и бранилац окривљених ММ и ЉЉ, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче још и то да су у поступку пред првостепеним и другостепеним судом повређене одредбе члана 14, 16, 22, 232. и 233. ЗКП.

Међутим, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и повреде закона из члана 14, 16, 22, 232. и 233. ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, од стране окривљених преко бранилаца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених: ИИ, ММ и ЉЉ, као и РР, оценио као недозвољене.

Надаље, како из списка предмета и то из повратнице произилази да је окривљени АА, пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 907/18 од 06. и 07.12.2018. године, лично примио дана 14.01.2019. године, а да је његов бранилац адвокат Радомир Пешић, захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда поднео дана 21.03.2019. године, дакле по протеку законом прописаног рока из члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као неблаговремен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтеве одбацио као недозвољене и на основу члана 487. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Пешића, одбацио као неблаговремен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић